

[Gert Petersen]

skaffe sig adgang til dem. Det sidste kan jo være nødvendigt for både offentlige og private magtapparater; de er ofte præget af en stærk ulyst til at give informationer fra sig.

Det er grundsynspunkter, der hele tiden har bestemt SF's mediepolitik. Derfor er vi glade for, at vi fik fjernet den såkaldte meddelelseshæleribestemmelse i straffeloven, derfor medvirkede vi til offentligheds- og forvaltningsloven i 1985, og derfor regner vi nu med at få sikret en principiel aktindsigt også i EF-sagerne. Vi synes også, at pressen bør have lovhjemlet adgang til postlisterne, og det er spørgsmål, som vi vil vende tilbage til.

Det lovforslag om medieansvar, som nu ligger på vores bord, finder vi i det store og hele tilfredsstillende med en enkelt kritisk bemærkning. Den handler om kildebeskyttelsen. Jeg vil meget gerne medgive, at forslaget er en klar forbedring i forhold til den nuværende situation, men vi synes, at man burde gå videre, end man gør med stk. 5 og 6 i den foreslåede ændring af straffelovens § 172.

Jeg mener, at der stadig – trods fremskridt, som jeg altså kvitterer for – er tale om en sådan indskrænkning af kildebeskyttelsen, at medierne kan få svært ved at varetage opgaven som offentlighedens vagthunde og opsynsmænd. Formuleringerne er så brede, at det bliver for nemt for vrede myndigheder at få mediefolk dømt til at afsløre deres kilder, og det vil igen hæmme deres arbejde.

I virkeligheden tror jeg såmænd, at den politimæssige efterforskning udmærket kunne klare sig uden denne mulighed. Det er i hvert fald bevist i Tyskland, hvor der er total kildebeskyttelse; men så meget demokrati, som Tyskland har, tør vi vel ikke indføre herhjemme, det kan man ikke vente her for øjeblikket.

Men så kunne man da i det mindste følge forslaget fra Medieansvarsudvalgets andet mindretal – jeg henviser til betænkningen, side 287-292 – det mindretal, som en kendt mediechef, hr. Jørgen Schleimann, er med i. I stedet for at male med en bred pensel præciseres her, at vidnepligt, når det drejer sig om mediasager og mediefolk, kun kan forlanges ved lovovertrædelser, der i straffeloven takseres til 6 års fængsel eller mere, samtidig med at visse andre betingelser er opfyldt. Man præciserer også fra dette mindretals side, i hvilke særlige tilfælde der kan forlanges vidnepligt med tavshedsbrud.

Vi synes i SF, at begge disse forslag fra dette mindretal er værd at følge, og vi agter derfor undervejs at stille dem som ændringsforslag.

Tom Behnke (FP):

Jeg skal på Fremskridtspartiets vegne meddele, at vi er overvejende positive over for lovforslaget. Det er very nævnt i ministerens skriftlige fremsættelsestale på tide, at vi får revideret presseloven og udarbejdet en ny, kaldet medieansvarsloven.

Det er vigtigt at have pressefrihed, og det er i mange tilfælde vigtigt, at vi har kildebeskyttelse, så pressefriheden kan leve så frit som muligt. Eneste undtagelse skal være, når retten af hensyn til en sags opklaring kræver kildeangivelse udleveret.

Samtidig er det vigtigt, at der er en tydelig angivelse af, hvem der er ansvarlig, så et vist etisk niveau kan holdes, dog uden at det forhindrer den frie adgang til at fremføre sine meninger. Ytringsfriheden skal således også gælde for journalister, der på samme måde som alle andre skal kunne komme med deres mening om tingene. Til gengæld skal der være en klar definition af, hvem der har ansvaret for udgivelsen af nyheder, således at private ikke uhæmmet kan slæbes frem i offentligheden mod deres vilje, og med private mener jeg både privatpersoner og privatvirksomheder.

Til det foreliggende lovforslag vil jeg gerne foreløbig spørge ministeren, hvorfor TV 2's regionale virksomheder er nævnt særskilt, når Danmarks Radio blot er nævnt generelt. Så vidt jeg er orienteret, har både Danmarks Radio og TV 2 regionale virksomheder, så hvad er forskellen?

Afslutningsvis vil jeg – mest for provokationens skyld – påpege, at hvis det var fuldstændig frit for enhver at udføre nyhedsformidling gennem såvel det trykte som det elektroniske medium, ville det være overflødigt med en medieansvarslov, idet markedsmekanismen automatisk ville regulere markedet. Befolkningen ville hurtigt kunne skelne mellem den seriøse og den useriøse redaktionelle linie, sådan som det også stort set er tilfældet i dag med visse dagblade.

Vi glæder os til udvalgsarbejdet, selv om det unægtelig er et omfattende arbejde, der ligger forude, og vi er særdeles spændte på at se, hvordan loven ser ud, når vi når til tredjebehandlingen.